laande põggenenud, ja nüüd, et Jummal mitmest häddast tedda olli aidanud, möistis innimene tedda nälga surrema!

Kahhe päwa pärrast tahtis mees teadust sada, mis luggu naesega peaks ollema, ja läkkitas soldatid wälja järrele watama. Need pannid sedda wäega immeks, kui nemmad naest leidsid terwet ja ilma wiggata, et kül olli lõukoere ja muid kiskjaid metsellajaid ümberkaudo seismas. Ei ellajad ei jullenud temmasse putuda, sest üks emmane lõukoer ja mõnningad nored lõukoerad hoidsid tedda temma jalge ees maas olles. Kui soldatid nähti liggi tullewad, siis lõukoer pöras pissut kõrwale, otsego tohhaks temma neile maad anda, et temma abbisaatjat lahti peastaksid. Mallonata juttustas meestele, kuidas selle samma ellajaga luggu olnud, ja kuida se tedda warsi olli jälle ärratunnud, ja temma eest olli seisnud. Kui soldatid tedda said lahti peastnud, siis tulli lõukoer liggemale, wehtles sawwaga, ja keritas kui halleduses pead, otsego olleks temmal sest kahjo, et ennam tedda ei piddanud nähha sama.

Nenda on Jummal ka metsellaja südamesse tännoliko meelt pannud ja tedda innimesele abbiks saatnud. Innimene! ärra unnusta ial heateggemisi ärra, mis sulle on tehtud, olgo se Jummalast, olgo se lomast: olle ka sinna tännolik ja te isse head, kui sinna ial jõuad teist aidata!

Ollid soldatid liñna wallitsejale sedda luggu ülles räkinud, siis tundis temmagi, kuida temma isse peaks lõukoerast hoelam ollema, kui temma sedda naest ei jättaks rahhule, kedda Jummal isse nenda silma nähtawalt olli kaitsenud. — Minne sinnagi ja õppi Jummala pühhad teud tähhele pannes, missuggust õppetust Temma sulle mailmas annab, ja sea omma ello Temma tahtmise järrele.
